

ΠΡΟΛΟΓΟΣ - ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΑΓΝΩΣΗ ΣΥΓΚΥΡΙΑΣ

Είναι αλήθεια ότι βρισκόμαστε σε μια κρίσιμη καμπή τόσο του κινήματος όσο και της κοινωνίας η οποία εξαρτάται από τις τρέχουσες κοινωνικοπολιτικές εξελίξεις. Βρισκόμαστε εν μέσω μιας εμβάθυνσης αλλά και αναβάθμισης της πολιτικής συνείδησης των μαζών, που έχει ξεκινήσει εδώ και ενάμιση χρόνο, συνεχίζεται μέχρι τις μέρες μας και αναμένεται να κορυφωθεί το ερχόμενο χρονικό διάστημα. Ταυτόχρονα όμως γίνεται πιο σαφής και φανερό παρά ποτέ η κρίση του καπιταλιστικού συστήματος σε εθνικό και διεθνικό επίπεδο, αλλά και η αστάθεια που χαρακτηρίζει τους κύριους εκφραστές του, τα κυβερνητικά αστικά κόμματα.

Αποτελεί από καιρό διαπίστωσή μας το γεγονός ότι το περασμένο χρόνο δεν κατόρθωσε η εργατική τάξη μέσω των οργανώσεων της να οδηγήσει τους αγώνες της σε νίκη, ανατροπή του μνημονίου, των μέτρων λιτότητας, και τις αλλαγές στα εργασιακά, που έφεραν τους εργαζομένους στο χείλος της εξαθλίωσης, αύξησαν δραματικά τα ποσοστά ανεργίας, κυρίως στις νεαρές ηλικίες και είχαν ως αποτέλεσμα την εδραίωση ενός μεσαιωνικού καθεστώτος όσον αφορά τις εργασιακές συνθήκες και τα εργατικά δικαιώματα συνολικά. Οι ευρωπαίοι εργαζόμενοι έχασαν και συνεχίζουν να χάνουν το αναφαίρετο δικαίωμά τους στην εργασία και μια αξιοπρεπή ζωή. Το μεγαλύτερο μερίδιο της ευθύνης γι αυτήν την ήττα, αναλογεί σαφέστατα στην ηγεσία των συνδικάτων, κυρίως στις μεγάλες ΔΕΚΟ, που αποτέλεσαν ανασταλτικό παράγοντα και ανάχωμα για την διεύρυνση και μαζικοποίηση του εργατικού κινήματος στο δρόμο για την γενική πολιτική απεργία διαρκείας. Μετά από 40 χρόνια κυριαρχίας στο εργατικό κίνημα η συνδικαλιστική γραφειοκρατία οδήγησε την εργατική τάξη σε μεγάλες ήττες, ξεπούλημα των αγώνων της, υποβάθμιση της ταξικής της συνείδησης, της θέλησής της για διεκδικήσεις και της εμπιστοσύνης της στο συνδικαλιστικό κίνημα, θεωρώντας το συνολικά προδοτικό και καθοδηγούμενο από διάφορες κομματικές ηγεσίες.

Από την 5^η Μάη και μετά εισήλθαμε σε μια περίοδο κάμψης των αγώνων αφενός, συσσώρευσης της λαϊκής οργής, εμπειρίας και σταδιακής αναβάθμισης της πολιτικής και ταξικής συνείδησης αφετέρου. Δεν υπήρξε μια «νεκρή» περίοδος για τα κοινωνικά κινήματα και τα κινήματα πόλης. Το αντίθετο μάλιστα, γίναμε μάρτυρες πρωτόγνωρων αγώνων για τα ελληνικά δεδομένα, όπως η νικηφόρα απεργία των 300 μεταναστών απεργών πείνας, των οποίων η νίκη ήταν μια νίκη συνολικά της εργατικής τάξης, άσχετα αν δεν θεωρήθηκε ως τέτοια από την προπαγάνδα των Μ.Μ.Ε αλλά και από πολιτικούς φορείς, όλων των στρατοπέδων ακόμα και της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Επίσης το κίνημα της Κερατέας, ένας τοπικός αγώνας, ένας αγώνας γειτονιάς, ανάδειξε για πρώτη φορά με σαφή τρόπο το άλμα που έχει συντελεστεί στην πολιτική συνείδηση της κοινωνίας. Συγκρουόμενοι κατά μέτωπο και δίχως δισταγμό με ισχυρά κεφαλαιοκρατικά συμφέροντα, πέτυχαν μια πρώτη νίκη μέσα από τις πρωτοφανείς μορφές αυτό-οργάνωσης σε τοπικό επίπεδο, που δημιουργήθηκαν από τους ίδιους τους αγωνιζόμενους για ένα καλύτερο περιβάλλον κατοίκους της Κερατέας. Επιπλέον το κίνημα «ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΩ» έβαλε με πραγματικούς κινηματικούς όρους το δικαίωμα του λαού σε δωρεάν, ασφαλείς μετακινήσεις μέσω των δημόσιων και δωρεάν Μ.Μ.Μ.

Δεν θα μπορούσαμε να υποβαθμίσουμε την σημασία μεμονωμένων τοπικών ή κλαδικών εργατικών αγώνων (ΜΜΜ, Ελληνικά Γράμματα, γιατροί του δημοσίου, ΔΟΛ, ΟΛΠ κλπ), οι οποίοι δεν μπόρεσαν μέσα στην γενικότερη αποδιοργάνωση του εργατικού κινήματος να συντονιστούν. Υπήρξαν επίσης σημαντικοί, αν και μεμονωμένοι, κόμβοι της ταξικής πάλης, όπως ήταν πάνω από όλα οι γενικές απεργίες του Δεκέμβρη και του Φλεβάρη. Όλη αυτή η κοινωνική- πολιτική και οικονομική συγκυρία οδηγούσε στο να προτάσσονται αντιστάσεις με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο και να οδηγούν στην σταδιακή αποκόμιση εμπειριών για το πώς να αντεπιτεθούμε στις επιθέσεις του κεφαλαίου και των αστικών κυβερνήσεων του, οδηγώντας τες μάλιστα σε κρίση λόγω των ασφυκτικών πιέσεων που τους ασκούνται τόσο από τα κατώτερα και πιο εξαθλιωμένα στρώματα της κοινωνίας και τα μικροαστικά στρώματα εργαζομένων, τόσο και μέσα από τις ίδιες τις γραμμές τους.

Σήμερα είμαστε σε ένα νέο κατώφλι της ταξικής πάλης, το οποίο, παράλληλα με τον κίνδυνο της επέλασης υπερσυντηρητικών και ρατσιστικών αντιλήψεων, περικλείει και μια πολύ μεγάλη ευκαιρία για μια σημαντική τόνωση της εργατικής συνείδησης. Το κίνημα του Συντάγματος, με όλη την αντιφατικότητά του, παρέχει τη δυνατότητα επανενεργοποίησης ενός δυναμικού που έχει απογοητευτεί από την αναποτελεσματικότητα των εργατικών αγώνων του τελευταίου ενάμιση χρόνου και της συστράτευσης νέων στρωμάτων.

Η ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Η κατάσταση αυτή επιταχύνεται ιδιαίτερα εξαιτίας ενός προφανούς ελλείμματος ηγεμονίας, αλλά και κυριαρχίας, της αστικής τάξης στην Ελλάδα. Αυτή τη στιγμή, η εγχώρια αστική τάξη, αν και προφανώς δεν είναι ενιαία, μοιάζει να βρίσκεται σε αδιέξοδο σε σχέση με την κρίση στην Ελλάδα. Από την μία αντιλαμβάνεται ότι το μνημόνιο και τα μέτρα δεν έχουν παρά μηδαμινή κοινωνική απήχηση και αδυνατεί να εξασφαλίσει μια αναπτυξιακή προοπτική για τη χώρα ενώ από την άλλη, δεν μπορεί να προβάλει μια διαφορετική πρόταση εξόδου από την κρίση.

Η ελληνική αστική τάξη παίζει ταυτόχρονα το χαρτί του εκβιασμού και της εθνικής ενότητας, ως απάντηση:

- στους κλυδωνισμούς από ενδοαστικές αντιφάσεις (αντιφάσεις ακόμα και εσωτερικά των κομμάτων, ειδικά ΠΑΣΟΚ). Αποσχίσεις από ΠΑΣΟΚ (Άρμα Πολιτών, Σακοράφα, στελέχη ΠΑΣΚΕ κλπ)
- την έντονη κοινωνική αναταραχή. Ανησυχία για κοινωνικές αναταράξεις και ένταση των αντιδράσεων (προγραμματισμένες και αναμενόμενες εργατικές κινητοποιήσεις, ακόμα και σε κλάδους που η ηγεσία των σωματείων ελέγχονται παραδοσιακά από ΠΑΣΟΚ: ΔΕΗ, ΠΟΕ-ΟΤΑ). Φόβος για πιθανή εξέγερση.

Ο εκβιασμός και η ιδεολογική τρομοκράτηση του κινήματος και των εργαζομένων, με τη βοήθεια βέβαια και των ΜΜΕ, βασίζεται στο μαζικό εκφοβισμό μέσω:

- της απειλής για αποπομπή από το ευρώ
- του κινδύνου χρεωκοπίας μες τον Ιούλιο (δηλώσεις Παπακωνσταντίνου ότι τα λεφτά φτάνουν μέχρι τις 15/07 αν δεν πάρουμε τη νέα δόση), ιδίως αν η κυβέρνηση εξαναγκαστεί σε παραίτηση και γίνουν εκλογές, καθώς η Τρόικα ζητά πολιτική δέσμευση συναίνεσης μεταξύ των κομμάτων, αλλιώς δεν δίνει τη νέα δόση
- της καταδίκης των αυθόρμητων επιθέσεων σε βουλευτές μέσα από δηλώσεις ότι η στοχοποίηση και απαξίωση του πολιτικού συστήματος εν γένει αποτελούν κίνδυνο για το πολίτευμα. Χαρακτηριστικές είναι και οι δηλώσεις συμψηφισμού άκρας δεξιάς και άκρας αριστεράς από τον Πεταλωτή σε σχέση με την επίθεση εναντίον του.

Την ίδια στιγμή πληθαίνουν οι φωνές για αναδιάρθρωση του χρέους. Είναι προφανές για την κυβέρνηση και την αστική τάξη ότι ενός είδους αναδιάρθρωση και κούρεμα είναι αναπόφευκτα. Το ζήτημα είναι μέχρι τότε να έχουν καταφέρει να περάσουν όσο γίνεται περισσότερα μέτρα με έμφαση στις ιδιωτικοποιήσεις και τη διάλυση των συλλογικών συμβάσεων (αλλά και γενικότερα των εργασιακών σχέσεων). Να καταφέρουν να εξασφαλίσουν όσο γίνεται περισσότερα οφέλη τόσο για την εγχώρια αστική τάξη, όσο και για τις παγκόσμιες, κυρίως εκείνες που εμπλέκονται στο ελληνικό χρέος (και πάνω από όλα για τη γερμανική, όπου οι τράπεζες αύξησαν το βαθμό έκθεσής τους στα ελληνικά ομόλογα από τότε που η χώρα μπήκε στο ΔΝΤ!). Οι σχέσεις της ελληνικής αστικής τάξης με τις ευρωπαϊκές είναι ταυτόχρονα σχέσεις συνεργασίας για τη διάσωση ενός κοινού οικοδομήματος και μιας ταξικής κυριαρχίας που υπονομεύεται σε ευρωπαϊκό επίπεδο (η προοπτική ενός νέου διεθνισμού των κινήματων τις τελευταίες μέρες έχει έρθει εντυπωσιακά στο προσκήνιο, σε συνέχεια και της ελπίδας που ενέπνευσαν οι αραβικές επαναστάσεις) και σχέσεις ανταγωνισμού για τον επωμισμό του βάρους της κρίσης. Δεν υπάρχει επομένως “αντικειμενικός” βαθμός πίεσης από την ΕΕ, ο οποίος θέτει ανώτατο όριο στο κίνημα, αλλά μια διαρκής διαπραγματεύση που εξαρτάται απόλυτα από την αντοχή της ελληνικής κυβέρνησης στο εσωτερικό.

Στο πλαίσιο της πολιτικής αποστοίχισης της αστικής τάξης, επιστρατεύονται τα σενάρια της κυβέρνησης εθνικής ενότητας και της κυβέρνησης τεχνοκρατών. Λίγο πιο μακριά, αλλά μέσα στο ορατό πολιτικό φάσμα υπάρχει και η επιλογή μιας κυβέρνησης της Αριστεράς. Πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι δε θα συμμετείχαμε σε μια τέτοια κυβέρνηση. Μια τέτοια κυβέρνηση που θα προέκυπτε από εκλογές και με τη δεδομένη ανάπτυξη του κινήματος, θα μπορούσε να στραφεί μεν πιο αριστερά υπό την πίεση της ταξικής πάλης, αλλά θα αποτελούσε ταυτόχρονα και μέσο ενσωμάτωσης του κινήματος, ένα όριο το οποίο θα πρέπει να υπερβεί το κίνημα. Με αυτή την έννοια θα έπρεπε να στηρίξουμε προοδευτικά μέτρα, αλλά ταυτόχρονα να αποτελούμε αριστερή εξωτερική πίεση.

ΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

ΠΑΣΟΚ:

Αδιαμφισβήτητα το κυβερνών κόμμα, το ΠΑ.ΣΟ.Κ, επιλέχτηκε από την άρχουσα τάξη και τους βασικούς εκπροσώπους της (ΣΕΒ- τραπεζίτες), ως η καταλληλότερη πολιτική δύναμη στη συγκυρία για να προωθήσει μια σειρά μέτρων βραχυπρόθεσμης αντιμετώπισης της κρίσης σε βάρος των εργαζομένων. Η Ν.Δ μετά από 3,5 χρόνια διακυβέρνησης της χώρας και έχοντας αντιμετωπίσει ήδη μια νεολαιίστικη εξέγερση που πολιτικοποίησε μια ολόκληρη γενιά, αφού είχε μπει σε ένα νοσηρό και φαύλο κύκλο σκανδάλων ηθικού, πολιτικού και οικονομικού περιεχομένου, ήταν αδύνατον να υλοποιήσει την σχεδιαζόμενη από την αστική τάξη πολιτική, που κλήθηκε να εφαρμόσει το παρουσιασμένο από τα Μ.Μ.Ε «ανανεωμένο» και «καθαρό» ΠΑ.ΣΟ.Κ. Ενάμιση χρόνο μετά τα επαίσχυντα και πρωτοφανή ψεύδη του Γ.Α.Π και το πολύ-διακηρυγμένο «λεφτά υπάρχουν», βρισκόμαστε σε μια χώρα που αναδιρθρώνεται ταχύτατα με τη συνεργασία της εγχώριας αστικής τάξης και των ευρωπαϊκών καπιταλιστικών μηχανισμών διαχείρισης του συστήματος την Ε.Ε, την Ε.Κ.Τ, το Eurogroup και το Δ.Ν.Τ. Η εξαθλίωση και η φτώχεια στις οποίες οδηγήθηκαν εκατομμύρια πολίτες στην Ελλάδα οδήγησε σε συσσωρευμένη οργή και κινηματικές αντιδράσεις που λαμβάνουν εξεγερσιακά χαρακτηριστικά, οδηγώντας τον Πρωθυπουργό και κάτω από τις ντιρεκτίβες του ΣΕΒ των Ευρωπαϊκών ομολόγων του και συνεργατών του στο «μοίρασμα της ευθύνης» και στην αποκαλούμενη «εθνική συναίνεση». Η πολιτική του κυβερνώντος κόμματος δεν χαίρει πια καμίας εμπιστοσύνης καθώς ακόμα και στα συνδικάτα που ελέγχει, ασκούνται τρομακτικές πιέσεις από την βάση στις γραφειοκρατικοποιημένες ηγεσίες, οδηγώντας ακόμα και σε ρήξεις και διασπάσεις (βλ. ΠΟΕ-ΟΤΑ και

θα ακολουθήσουν κι άλλες), αλλά και από την πλειοψηφία της κοινωνίας που ψήφισαν το ΠΑ.ΣΟ.Κ στις εκλογές του 2009. Τέλος παρουσιάζονται περισσότερες από ποτέ και οι αντιδράσεις μέσα στην ίδια την κοινοβουλευτική ομάδα. Τα νομοσχέδια, το μνημόνιο, η είσοδος της χώρας στο Δ.Ν.Τ υπερψηφίστηκαν από την πλειοψηφία της βουλής, μετά από διαγραφές βουλευτών από το κόμμα και φυσικά με την αμέριστη στήριξη του ΛΑ.Ο.Σ. Σήμερα, τα επιπλέον μέτρα λιτότητας με το μνημόνιο 2 που σκοπεύει να περάσει η κυβέρνηση του Γ.Α.Π, είναι δύσκολο να εφαρμοστούν χωρίς κοινωνικό κόστος, μιας και το πολιτικό δεν τους ενδιαφέρει προκειμένου να διασφαλίσουν τα συμφέροντα και τα προνόμια της τάξης που εκπροσωπούν. Το κόστος μιας κοινωνικής-εργατικής εξέγερσης η οποία θα πάρει και τα χαρακτηριστικά ρήξης με το σύστημα είναι αυτό που τα αστικά κοινοβουλευτικά κόμματα και η αστική τάξη φοβούνται.

Προσπαθούν να εκτονώσουν την δυσαρέσκεια μέσα από μια συνδιαχειριστική κυβέρνηση συνεργασίας, στην οποία θα συμμετέχει και η αριστερά για περαιτέρω άμβλυνση των κοινωνικοπολιτικών αντιθέσεων και αντιδράσεων.

ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ:

Η αξιωματική αντιπολίτευση με μια πλασματική «αντί-μνημονιακή» πολιτική, προτάσσοντας την σημασία των εθνικών συμφερόντων και προβάλλοντας το προφίλ μιας πάλαι ποτέ κραταιάς λαϊκής δεξιάς, δέχεται την πρώτη προσέγγιση μετά από 1,5 χρόνο του ΣΕΒ δίνοντας και πάλι στον παραδοσιακό εκφραστή της αστικής τάξης τις πρώτες ενδείξεις εμπιστοσύνης. Ωστόσο είναι δύσκολο για τη Ν.Δ να κερδίσει την πολιτική εμπιστοσύνη όχι μόνο των ελλήνων ψηφοφόρων αλλά και των ίδιων των κοινωνικών ομάδων και φορέων που εκπροσωπεί. Οδηγήθηκε σε διασπάσεις όπως η «Δημοκρατική Συμμαχία» της Ντόρας Μπακογιάννη η οποία προσπαθεί εναγωνίως να βρει μια θέση μέσα σ' ένα αποσταθεροποιημένο πολιτικό σύστημα, χωρίς προς το παρόν να φαίνεται ικανή για αυτό. Ο Α. Σαμαράς αν και εκπρόσωπος και φορέας της «κάθαρσης» και της «αλλαγής» πολιτικής για το κόμμα του δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να παίξει αποτελεσματικά τον συστημικό του ρόλο, αν και έχει διασφαλίσει μια σχετική συμφωνία και ενότητα πλέον στα κομματικά του μέλη. Ευελπιστεί από τη μια σε μια κυβέρνηση συνεργασίας προκειμένου να βρεθεί στην εξουσία, γιατί δεν υπάρχει ακόμα ορατή προοπτική να γίνει αυτό με αυτοδύναμη δική του κυβέρνηση μετά από εκλογές, και προσπαθεί να ασκήσει πιέσεις στο Γ.Α.Π για να υιοθετήσει μέχρι τότε όσο το δυνατόν περισσότερες από τις προγραμματικές του εξαγγελίες. Το τελευταίο διάστημα έχει κάνει αλλαγή πλευσης προς μια υπό όρους συναίνεση με το ΠΑΣΟΚ. Από την άλλη, φοβάται μήπως χρεωθεί την πολιτική κατρακύλα της κυβέρνησης, και είναι για αυτό υποχρεωμένος να διατηρεί μια ορισμένη αντιπολιτευτική στάση (ένα σημαντικό τμήμα της ΔΑΠ στηρίζει και τις κινητοποιήσεις στο «πάνω διάζωμα» του Συντάγματος).

Κ.Κ.Ε:

Το κομμουνιστικό κόμμα φέροντας μεγάλο κομμάτι της ευθύνης για την ήττα του εργατικού κινήματος πέρσι, λόγω της διασπαστικής πολιτικής του σε πολλά συνδικάτα, στην προσπάθειά του για την οικοδόμηση μιας άλλης συνομοσπονδίας, αυτών των ταξικών σωματείων που πρόσκεινται ή ελέγχονται από το ΠΑ.ΜΕ, αλλά και λόγω της σεχταριστικής του πρακτικής εντός του εργατικού κινήματος, οδήγησε στην αποδυνάμωση τόσο του ίδιου του κινήματος όσο και στην περαιτέρω περιχαράκωση του κόμματος πίσω από την κομματική του γραμμή. Τελευταία έχει επεκτείνει αυτή την πολιτική και στους φοιτητικούς συλλόγους, με τη δημιουργία του ΜΑΣ. Η διασπαστική τακτική του ΚΚΕ κρύβει μια κατά βάθος δεξιά πολιτική, που βασίζεται στην παραδοχή ότι το κίνημα σήμερα δεν μπορεί να καταγάγει νίκες, αλλά μόνο να συσσωρεύσει οργή για μια μεσομακροπρόθεσμη αλλαγή συσχετισμών, κατά βάση μέσα από την εκλογική του ενίσχυση. Ωστόσο η από ταξική σκοπιά πολιτική του τοποθέτηση πάνω στα ζητήματα της κρίσης, καθώς και η αντισυστημική του ρητορεία μέσα στο κοινοβούλιο αλλά και στις δημόσιες διακηρύξεις, έχουν ως αποτέλεσμα μια σημαντική άνοδο των ποσοστών του (αυτή τη στιγμή βρίσκεται περίπου στο 12%). Αποτελεί ίσως την πιο ουσιαστική και πιεστική κοινοβουλευτική αντιπολιτευτική δύναμη.

Παρ' όλα αυτά, περιχαράκωμένο πίσω από τους τέσσερις τοίχους του Περισού και μη έχοντας πραγματική επαφή με τις εργαζόμενες μάζες, πλην όσων ελέγχει το ΠΑ.ΜΕ, αποδεικνύεται αδύναμο να συμμετέχει σε κοινωνικές διεργασίες μαζικής συμμετοχής όπως αυτής της Πλατείας Συντάγματος, κρατώντας μια στάση ελιτισμού και από τα πάνω κρίνοντος, τις «απολίτικες» μάζες που αφού δεν συμπαρατάσσονται με το Κ.Κ.Ε, εκ προοιμίου θα αποτύχουν. Η διασπαστική, έως και με λογική σαμποτάζ συγκέντρωσή του στο Σύνταγμα στις 3/6/11 και η τοποθέτηση μικροφωνικής απέναντι από το σημείο όπου γινόταν η λαϊκή συνέλευση, είναι ενδεικτικό περιστατικό για τη στάση που κρατά, απέναντι σε αυτό το μαζικό κίνημα.

ΣΥ.ΡΙΖ.Α:

Ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α βρίσκεται σε μία φάση κάμψης της αντιπολιτευτικής του πρακτικής τόσο στο κοινοβούλιο, όσο και στον δρόμο. Το αγεφύρωτο χάσμα των ιδεολογικό-πολιτικών αντιπαραθέσεων εντός του, η μη επικοινωνία ηγεσίας και βάσης που κατά πλειοψηφία είναι νεολαίοι, αλλά κυρίως η μη ξεκάθαρη άποψή του για την κρίση και το ελληνικό χρέος και η ασαφής παρέμβαση στο εργατικό της Αυτόνομης Παρέμβασης, τον καθιστά αυτή την ιστορική περίοδο εκείνο το κομμάτι της ρεφορμιστικής αριστεράς που είναι εξαιρετικά αποδυναμωμένο και μάλλον βρίσκεται σε μια περίοδο ανασυγκρότησης και προσδιορισμού της πολιτικής

του κατεύθυνσης. Ως αριστερή δύναμη αδυνατεί να δώσει απαντήσεις στα φλέγοντα ζητήματα που ταλανίζουν το κοινωνικό σύνολο ή είναι πολύ πίσω τα αιτήματά του από αυτά που θέτει η ίδια η κοινωνία. Μέσα σε μια περίοδο όξυνσης των ταξικών φραγμών ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α δεν δείχνει να θεωρείται από τους/τις καταπιεσμένους/ες ως εκφραστής τους, παρά το γεγονός ότι έχει συσπειρώσει στους κόλπους του ένα νεολαιίστικο δυναμικό, υστερεί στο να παίξει κάποιο ρόλο στη συσπείρωση των εργαζομένων. Στον συντονισμό των πρωτοβάθμιων σωματείων η παρουσία της Αυτόνομης Παρέμβασης είναι αρκετά αποδυναμωμένη, ανοργάνωτη και τμηματική το τελευταίο διάστημα. Αν και η νεολαία του ΣΥΝ παρακολουθεί στενά τις διαδικασίες, στο κίνημα του Συντάγματος, ο ΣΥΝ στο σύνολό του έχει έναν ρόλο περισσότερο παρατηρητή, κι ας καρπώνεται για άλλη μια φορά τους προπηλακισμούς διάφορων πολιτικών προσωπικοτήτων μέσω των κατηγοριών που του προσάπτουν βουλευτές του ΠΑ.ΣΟ.Κ.

ΛΑ.Ο.Σ:

Ο ΛΑ.Ο.Σ από την αρχή της διακυβέρνησης του ΠΑ.ΣΟ.Κ στήριζε σε όλα τα νομοσχέδια και τις αναδιαρθρώσεις την κυβέρνηση, δίνοντας της μια ισχυρή πλειοψηφία. Γι αυτό όμως είδε και τα ποσοστά του να μειώνονται, αλλά και ως κόμμα να «ξεμπροστιάζεται» στα μάτια του εργαζόμενου ο οποίος μπορεί ακόμα και να είχε ψηφίσει το ΛΑ.Ο.Σ ως αντίδραση στα κυβερνόντα κόμματα και απογοητευμένος από την καθεστωτική αριστερά, αποδεικνύοντας ότι είναι υποστηρικτής της αστικής τάξης και του κεφαλαίου και ότι θα κάνει τα πάντα για την διάσωσή του. Είναι εκείνη η πολιτική δύναμη που ενώ υπερψήφισε το μνημόνιο, έρχεται σήμερα σε μια απέλπιδα προσπάθειά του να συγκροτήσει αντιπολιτευτικό λόγο και κριτικάρει την έως τώρα πολιτική της κυβέρνησης. Ο ρόλος του είναι καθαρά απορρυθμιστικός και αποπροσανατολιστικός. Θα επιδιώξει την συμμετοχή του σε μια κυβέρνηση συνεργασίας με κάθε τρόπο. Σε αυτή την κατεύθυνση εντάσσεται και η απειλή για απόσυρση της κοινοβουλευτική του ομάδας. Το πρόγραμμά του, ένα καθαρά λαϊκίστικο, εθνικιστικό και ρατσιστικό πρόγραμμα, είναι εκείνο που θα προσπαθήσει να εφαρμόσει, όσο του επιτρέπεται, σε μια τέτοια κυβέρνηση. Μία σημαντική παρατήρηση είναι η εξής: παρά τις ενδογενείς αδυναμίες του ίδιου του ΛΑ.Ο.Σ, αλλά και την αντιφασιστική ιστορία και τους αγώνες της εργατικής τάξης στην Ελλάδα, ο κίνδυνος για την άνοδο και την μαζικοποίηση ακροδεξιών και φασιστικών ιδεολογιών δεν έχει περάσει. Το αντίθετο μάλιστα. Εν μέσω γενικευμένης αποτυχίας των παραδοσιακών κομμάτων, της δυσφήμισης του συνδικαλισμού, της φτώχειας και της εξαθλίωσης της εργατικής τάξης η ρητορεία του ΛΑ.Ο.Σ ή ακόμα και της Χ.Α βρίσκουν πρόσφορο έδαφος για να σπείρουν τους καρπούς του μίσους, της ξеноφοβίας και του ρατσισμού, που διασπά την εργατική τάξη σε Έλληνες και ξένους και πετυχαίνουν την αποδυνάμωσή της. Η γειωμένη παρουσία της Χ.Α στις γειτονιές του κέντρου της Αθήνας, είναι γεγονός που αποτελεί μεγάλο κίνδυνο ιδεολογικοπολιτικής επιρροής πάνω στους ντόπιους κατοίκους, οι οποίοι είναι στη πλειοψηφία τους εργατικά και μικρομεσαία στρώματα. Αν προσθέσουμε την περαιτέρω αναβάθμιση του κυρίαρχου λόγου και της αντιμεταναστευτικής πολιτικής της κυβέρνησης (βλ και νέα μέτρα για το κέντρο της Αθήνας) αλλά και τα πρόσφατα ρατσιστικά πογκρόμ της Χρυσής Αυγής, τα καθήκοντα γίνονται όλο και μεγαλύτερα. Την επόμενη περίοδο, πρέπει να είναι στόχος η ανάδειξη του αντιρατσιστικού/αντιφασιστικού μετώπου σε κεντρικό σημείο παρέμβασης.

ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α- ΣΩΜΑΤΕΙΑ-ΕΜΕΙΣ:

Ο απολογισμός για την πρακτική και την συμμετοχή της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στα διάφορα κινήματα και τους κοινωνικούς αγώνες που πέρασαν έχει γίνει και σε προηγούμενες Κ.Ε. Ωστόσο η γενικότερη εικόνα που αποκομίζουμε είναι ότι είμαστε αδύναμοι συνολικά, το κομμάτι της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, στο να παίξουμε έναν ουσιαστικό και πρωτοπόρο ρόλο μέσα στο εργατικό κίνημα που να είναι και αναγνωρίσιμο από την κοινωνία και τους εργαζομένους ώστε να τους συσπειρώνουμε γύρω από τις δυνάμεις μας. Το συντονιστικό των πρωτοβάθμιων σωματείων έχει δουλέψει πολύ προς αυτή τη κατεύθυνση, αλλά η κάμψη του κινήματος τον τελευταίο ένα χρόνο, όπως και μια σημαντική διχογνωμία στο εσωτερικό του για το ρόλο που οφείλει να παίξει (καθώς μια μερίδα φαντασιώνεται ένα νέο βαθυκόκκινο ΠΑΜΕ), οδήγησαν και το ίδιο σε μια αδράνεια αλλά και μια καθυστέρηση να συντονιστεί με τα σε εξέλιξη κοινωνικά κινήματα. Μόλις στην τελευταία συνεδρίασή του αποφάσισε να λειτουργεί ενιαιομετωπικά με αυτά. Και αυτό είναι σαφέστατα ένα σημαντικό βήμα. Και πάλι όμως, δεν μπόρεσε να πάρει μια σαφή θέση για την κινητοποίηση της ΓΣΕΕ το σάββατο 4/5, αποτυγχάνοντας έτσι να αξιοποιήσει και την πολύ σημαντική παρουσία της ΠΟΕ-ΟΤΑ στο συντονιστικό. Στις γενικές απεργίες το οργανωμένο και πιο πρωτοποριακό κομμάτι των εργαζομένων έχει σπάσει από τα μπλοκ της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ και ακολουθεί τα μπλοκ του μουσείου και των πρωτοβάθμιων σωματείων. Ακόμα όμως υπάρχει αδυναμία της συσπείρωσης της πλειοψηφίας των εργαζομένων γύρω από μας και γύρω από την αντίληψη ενός ριζοσπαστικού- αντισυνδιαχειριστικού συνδικαλισμού. Αυτό αποδεικνύεται και από τα χαρακτηριστικά του κινήματος της πλατείας Συντάγματος. Ωστόσο συντελούνται σπουδαία γεγονότα σε συνδικαλιστικό επίπεδο, όπως η αποστασιοποίηση (μένει να δούμε σε πιο βαθμό) της ΠΑΣΚΕ από τον κομματικό της φορέα. Τέτοιου είδους μετατοπίσεις και ρήξεις θα δούμε και στην συνέχεια καθώς είναι λογικές συνέπειες των όσων διαδραματίζονται σε πολιτικό και κοινωνικό επίπεδο. Εμείς ως χώρος της αντικαπιταλιστικής αριστεράς θα πρέπει να είμαστε σε θέση μέσα από τα σχήματα των παρεμβάσεων να κερδίσουμε αυτόν τον κόσμο που σπάει από τη γραφειοκρατία. Η λογική των κλαδικών επιτροπών ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ιδίως αν αυτές αντιμετωπιστούν ως βασικά κύτταρα του

μορφώματος, υπάρχει φόβος να λειτουργήσουν όχι ως συντονισμός των δυνάμεών μας προς μια τέτοια κατεύθυνση, αλλά αντιπαραθετικά και ανταγωνιστικά ως προς τα σχήματα των παρεμβάσεων που έχουν στο εσωτερικό τους πολύ μεγάλο κομμάτι ανεξάρτητων αγωνιστών/στριών.

Στο κίνημα του Συντάγματος η αρχική αντίδραση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ήταν «παγωμένη» και φοβική απέναντι στη μάζα, ωστόσο το κλίμα άλλαξε γρήγορα, και κυρίως μέσα από τα ΕΑΑΚ που αρχίζουν να έχουν μια πιο αναβαθμισμένη παρουσία. Την πιο προβληματική στάση έχει το ΣΕΚ, που διατηρεί απόσταση από τα γεγονότα, αντιτάσσεται κάθετα στην αποκέντρωση των λαϊκών συνελεύσεων, που τη βλέπει ως “υπόκλιση στον αυθορμητισμό και τον αναρχισμό”, και θέτει ως μόνη προοπτική τη στροφή προς το οργανωμένο εργατικό κίνημα. Ο στόχος της σύνδεσης με τα συνδικάτα είναι σωστός, το λάθος όμως είναι να υποτιμάται η σημασία των λαϊκών μορφών αυτοοργάνωσης, που σε στιγμές όξυνσης υπερβαίνουν το συνδικαλισμένο τμήμα της εργατικής τάξης. Οι υπόλοιποι συμμετέχουν και στο Σύνταγμα και τοπικά.

Τα νέα μέτρα που έρχονται ως αποτέλεσμα του μεσοπρόθεσμου δανείου θεωρούνται σοκ στην ιστορία των μέχρι σήμερα αντιδραστικών μεταρρυθμίσεων που έχει προωθήσει ποτέ κυβέρνηση. Η κοινωνική έκρηξη μοιάζει μάλλον αναπόφευκτη με τις ΔΕΚΟ ήδη να μπαίνουν στον χορό των κινητοποιήσεων. Το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας που ανήκει στους/στις εργαζομένους/ες, η κατάργηση και οι περικοπές λειτουργικών θέσεων εργασίας στον δημόσιο τομέα, η μείωση στο μισό του αφορολόγητου περιπίου στα 6000-8000 ευρώ όταν τα 6.000 ευρώ θεωρούνται το όριο πριν πέσει κάποιος κάτω από το κατώτερο όριο φτώχειας στην Ε.Ε, η φορολόγηση της πρώτης κατοικίας, των συντάξεων από 500 ευρώ και άνω και φυσικά η συνέχιση της κατάργησης των Σ.Σ.Ε θα είναι το τελειωτικό χτύπημα, η χαριστική βολή για την εργατική τάξη.

Η θέση μας ως κομμάτι της επαναστατικής- αντικαπιταλιστικής αριστεράς, είναι μέσα στην αναπόφευκτη εξέγερση που έρχεται να παίξουμε, αν και λίγοι, τον ρόλο που μας αναλογεί, μέσα από τους κοινωνικούς μας χώρους, τα διάφορα μέτωπα, συμβάλλοντας στην πολιτική και οργανωτική συγκρότηση των μαζών, στην προώθηση μεταβατικών αιτημάτων, στην περιφρούρηση των αγώνων, αποκομίζοντας και οι ίδιοι/ες εμπειρίες πολύτιμες για το μέλλον. Στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα πρέπει να είμαστε εκείνος ο πολιτικός φορέας που έχοντας ως πολύτιμο εργαλείο της επαναστατικής και πολιτικής παράδοσης του ρεύματός μας, το μεταβατικό πρόγραμμα, θα ασκήσει πιέσεις για την προώθησή του και υλοποίησή του μιας και σήμερα η λογική του είναι πιο επίκαιρη από ποτέ. Θα πρέπει να είμαστε σε θέση να δώσουμε απάντηση σε μια πιθανή αριστερή κυβέρνηση και να έχουμε έναν οργανωμένο εναλλακτικό σχέδιο ρήξης με το καπιταλιστικό σύστημα, που θα προπαγανδίζεται στον δρόμο και στους χώρους δουλειάς.

ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ

Το κίνημα στο Σύνταγμα δημιουργεί νέες προϋποθέσεις για την ταξική πάλη. Παρά τις αντιφάσεις και τα σημαντικά προβλήματα, είναι μια καταρχήν πολύ ελπιδοφόρα εξέλιξη. Εμπνευσμένο και από τις αραβικές εξεγέρσεις οι οποίες συντονίζονταν μέσω των νέων τεχνολογιών (διαδίκτυο- κινητά τηλέφωνα κ.τ.λ), «πέρασε» τα σύνορα και μπήκε στην Ευρώπη όπως φοβούνταν οι Ευρωπαίοι καπιταλιστές. Με πρώτη χώρα να μπαίνει στον γύρο των κινητοποιήσεων το Ισπανικό Κράτος, ακολούθησαν και άλλες ευρωπαϊκές μητροπολιτικές πρωτεύουσες, όπως το Παρίσι, η Ρώμη, η Λισσαβόνα, η Αθήνα. Δεν πρέπει να το υποτιμούμε λόγω των αδυναμιών του (παρότι σημαντικών), της χαμηλής πολιτικοποίησης της πλειονότητας των συμμετεχόντων (τουλάχιστον στις πολύ μαζικές εκφάνσεις του) και της έλλειψης σαφούς προοπτικής. Έχει τεράστια μαζικότητα. Αν και μένει ιδιαίτερα θολό και ρευστό, εκκινά από τη διεκδίκηση: να φύγει το Μνημόνιο και όσοι το έφεραν.

Από την άλλη, δεν υπάρχει λόγος να υπερτιμήσουμε και να εκθειάσουμε τον αυθόρμητο και αυτοοργανωμένο χαρακτήρα του. Δεν έχει ακόμα ξεγεραστικά χαρακτηριστικά αλλά πιθανόν, αν υλοποιηθεί η πρόταση αποκλεισμού της Βουλής την μέρα ψήφισής του Μεσοπρόθεσμου σε συνδυασμό με μια Γενική Απεργία, η μέρα αυτή να θυμίζει εξέγερση. Δεν μπορούμε να δούμε σε αυτό ένα νέο πολιτικό υποκείμενο που θα έρθει να υποκαταστήσει την κεντρικότητα του εργατικού κινήματος. Είναι όμως ένα πεδίο που προσφέρεται για μια πολύ σημαντική αλληλοτροφοδότηση εμπειριών μεταξύ της κινηματικής πρωτοπορίας και της μάζας των καταπιεσμένων. Παρέχει εμπειρίες συλλογικής οργάνωσης (κυρίως για κοινωνικές ομάδες που δεν έχουν τη δυνατότητα), αυτοπεποίθηση στην περίπτωση που καταφέρει κάτι σε συνδυασμό και με τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων. Πιθανόν μέσα από αυτό να στρατολογηθούν στην αριστερά και τις αντικαπιταλιστικές ιδέες νέοι αγωνιστές και νέες αγωνίστριες.

Είναι σημαντικό να αναγνώσουμε την κοινωνική σύνθεση των “αγανακτισμένων” προκειμένου να δούμε και τα όρια και τους στόχους της δικής μας παρέμβασης:

- άνεργοι, επισφαλώς εργαζόμενοι, μεγάλο μέρος των οποίων δεν έχει τη δυνατότητα συλλογικών αναπαραστάσεων, οργάνωσης και διεκδίκησης μέσα στις συνδικαλιστικές οργανώσεις της εργατικής τάξης, ούτε σχέση με τις πολιτικές της οργανώσεις
- μικροαστικά στρώματα που χάνουν τα “προνόμιά” τους και εξαθλιώνονται. Βλέπουν και συμφέροντα αντίθετα από αυτά των χαμηλότερων στρωμάτων. Αποτελεί λοιπόν στοιχείο η ανάδειξη των κοινών συμφερόντων με τους εργαζομένους και όχι με την αστική τάξη και η σφυρηλάτηση της συμμαχίας των πιο εξαθλιωμένων μικροαστών με την εργατική τάξη

- νεολαία, η οποία έχει καιρό να κινηθεί εξαιτίας και της πτώσης του φοιτητικού κινήματος
- πατριωτικός χώρος εν γένει. Τις τελευταίες μέρες (ειδικά μετά τον αποκλεισμό των βουλευτών μες τη Βουλή) τείνει να ηγεμονεύσει ένα αριστερό πατριωτικό τμήμα (300 Έλληνες: διάσπαση Σπίθας) έναντι των καθαρά φασιστών. Η Χρυσή Αυγή δεν έχει έρθει οργανωμένα (κρατάει αποστάσεις στο site της, ενώ την προηγούμενη Κυριακή επέλεξε να κάνει ξεχωριστή κινητοποίηση για την άλωση), συνειδητοποιώντας ότι το έδαφος δεν είναι και τόσο πρόσφορο όσο αρχικά φαινόταν. Βέβαια, ένα τμήμα τουλάχιστον της επιτροπής κατοίκων Αγ. Παντελεήμονα συμμετείχε ως πρόσωπα, ειδικά τις πρώτες μέρες, μαζί με διάσπαρτες ομάδες εθνικιστών (ίσως αυτόνομων)
 - ψηφοφόροι των δύο μεγάλων κομμάτων που έχουν απογοητευτεί και κυρίως ψηφοφόροι της ΝΔ (όχι βέβαια μόνο απογοητευμένοι
 - αριστερά (πλην του ΚΚΕ σχεδόν το σύνολο της υπόλοιπης, με τη στάση βέβαια να διαφέρει ανάμεσα σε οργανώσεις), η οποία, ιδιαίτερα από το Σάββατο, παίζει πρωταγωνιστικό ρόλο στη λαϊκή συνέλευση και τις ομάδες εργασίας (δηλ. Στο κάτω μέρος της πλατείας). Δυσκολεύεται ωστόσο να οργανώσει παρέμβαση στο πάνω μέρος της πλατείας και να εκλαϊκεύσει το λόγο της. Υπάρχει ο κίνδυνος η συνέλευση να γίνει ενδοαριστερός διάλογος και να απομονωθεί (κάτι που δεν έχει γίνει ακόμα). Ένα μεγάλο τμήμα του αναρχικού και αυτόνομου χώρου απέχει ή και καταγγέλλει, ενώ ένα άλλο (Αυτόνομο Στέκι, ΑΚ) συμμετέχει, παρουσιάζοντας όμως τα ίδια προβλήματα με το μεγαλύτερο τμήμα της αριστεράς.
- Η καταγραφή ορισμένων βασικών χαρακτηριστικών είναι απαραίτητη ώστε να μπορέσουμε να κάνουμε μια πιο βαθιά ανάγνωση του κινήματος των «αγανακτισμένων» και να διαμορφώσουμε την στάση σε αυτό.
 - εναντίωση συνολικά στα κόμματα και σε ο,τιδήποτε οργανωμένο, αν και έχει αμβλυωθεί η εναντίωση σε σωματεία, απεργούς (πράγμα που αποτελεί σημαντική κατάκτηση της παρέμβασης της αριστεράς). Η στάση αυτή εντάσσεται, σε ένα βαθμό, στο πλαίσιο του γενικότερου κλίματος που πιθανόν να οφείλεται στην αδυναμία των σωματείων να πείσουν για αποφασιστικότητα και αγωνιστικότητα (γραφειοκρατικές συνδικαλιστικές ηγεσίες, εκτόνωση και ξεπούλημα αγώνων, διστακτικότητα ορισμένων κλάδων), αλλά και της κυρίαρχης αριστεράς να προτάξει ένα εναλλακτικό σχέδιο, μια προοπτική. Πάντως συνολικά ο διάχυτος αντιοργανωτισμός θα πρέπει να αποτιμηθεί ως ένα από τα καθαρά συντηρητικά στοιχεία του κινήματος. Παράλληλα, ο διάχυτος αντικοινοβουλευτισμός, παρότι δικαιολογημένος, από μόνος του μπορεί να υποστηρίξει και αντιδραστικές τοποθετήσεις (κυβέρνηση τεχνοκρατών, ισχυροί ηγέτες που δεν εμποδίζονται από τους διεφθαρμένους βουλευτές)
 - πολύ έντονα αντιφατικός χαρακτήρας, ο οποίος σχετίζεται βέβαια και με την πολύ μεγάλη συμμετοχή. Η αντιφατικότητα αυτή είναι μάλλον μοιραίο να οδηγήσει στην πορεία και σε συγκρούσεις, ιδεολογικές και πολιτικές
 - κλίμα εθνικής ομοψυχίας. Από κομμάτια των «αγανακτισμένων», συνειδητά ή ασυνείδητα, προβάλλεται ως λύση για τη σημερινή κατάσταση η εθνική ενότητα και η κυβέρνηση τεχνοκρατών ενάντια στους πουλημένους πολιτικούς εν γένει
 - πρωτόγνωρες για τα μεταπολιτευτικά δεδομένα μορφές οργάνωσης του **του** κινήματος, λαϊκή συνέλευση και ομάδες εργασίας συζήτησης και δράσης επί θεμάτων (πχ εργασία/ανεργία, οικονομία, παιδεία, κα) αλλά και συλλογικής διαχείρισης του χώρου (πχ σίτιση, σεβασμού, ιατρείο, καθαριότητας,κα)
 - μια ορισμένη αναντιστοιχία των τοπικών λαϊκών συνελεύσεων, που ηγεμονεύονται πολύ πιο άμεσα από την αριστερά και την αναρχία (ένα κομμάτι της οποίας μάλιστα παρεμβαίνει μόνο εκεί, καταγγέλλοντας το Σύνταγμα) από ότι οι συγκεντρώσεις στο Σύνταγμα

ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΗΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ ΜΑΣ

Είναι χρέος μας ως πολιτικής πρωτοπορίας να παρεμβαίνουμε και σε αυτό το κίνημα χωρίς φοβικά αντανάκλαστικά απέναντι στη μάζα και να ζυμώνουμε τις ιδέες μας με στόχο να συμβάλουμε στην πολιτικοποίηση του κόσμου που συμμετέχει και την αναβάθμιση της πολιτικής του συνείδησης, αλλά και να αποκομίσουμε κι εμείς εμπειρίες απεγκλωβισμένοι/ες ερχόμενοι σε επαφή με την πραγματική κοινωνία, της οποίας η εικόνα μπορεί να είναι και σκληρή. Αυτό σημαίνει πως για να πείσουμε τον κόσμο και να κερδίσουμε την εμπιστοσύνη του δεν αρκεί η παρέμβασή μας ως αλεξιπτωτιστές αλλά είναι αναγκαία η συμμετοχή μας στη ζωή του κινήματος (λαϊκή συνέλευση, ομάδες εργασίας, εξορμήσεις), διατηρώντας βέβαια την κριτική μας σε σχέση με τις αδυναμίες και τα προβλήματα.

Το γεγονός ότι η καθημερινή συγκέντρωση στο Σύνταγμα δημιουργεί πρόσφορο έδαφος για τις αντικαπιταλιστικές/επαναστατικές ιδέες δεν σημαίνει ότι η συνείδηση των ενεργά εμπλεκόμενων θα οδηγηθεί με γραμμικό τρόπο προς τα αριστερά. Η παρέμβασή μας πρέπει να στοχεύει στην ζύμωση των αντικαπιταλιστικών ιδεών και αιτημάτων είτε μέσω των λαϊκών συνελεύσεων είτε με την απευθείας συζήτηση με τον κόσμο και να απευθύνεται βασικά σε ένα κομμάτι το οποίο μεταπίθεται, πχ μερίδα ανέργων, επισφαλώς εργαζόμενων, νεολαίων. Η επιτακτική ανάγκη να μην επιτρέψουμε στην άκρα δεξιά να καρπωθεί την αγανάκτηση και να καλύψει τον «κενό» χώρο τοποθετεί ψηλά την πάλη για τη διάρρηξη της εθνικής ομοψυχίας και συναίνεσης καθώς και τον αγώνα ενάντια σε πατριωτικά και ρατσιστικά αντανάκλαστικά. Ως αντικαπιταλιστική/επαναστατική αριστερά πρέπει να καταρρίψουμε τον μύθο των εθνικών συμφερόντων και προτάσσοντας τα ταξικά συμφέροντα να αναδείξουμε το αίτημα για καμία

συνεργασία μεταξύ καταπιεστών και καταπιεσμένων ως απάντηση και στις προτάσεις για κυβέρνηση τεχνοκρατών στη βάση της εθνικής ενότητας ή κόμματος «αγανακτισμένων» χωρίς αρχές.

Το μεγάλο στοίχημα που τίθεται είναι η ενοποίηση και η συμπίεση αυτού του κινήματος με τους εργατικούς αγώνες. Η αρχή έγινε στις 04/06/11 με την πορεία της ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ να καταλήγει στο Σύνταγμα. Αλλά και στην επόμενη πανεργατική απεργία, την ημέρα ψήφισης του μεσοπρόθεσμου, τα σωματεία και ο «αγανακτισμένος» κόσμος του Συντάγματος πρέπει να είναι ενωμένοι και από κοινού αγωνιζόμενοι. Αυτό βέβαια βάζει και ένα πρόσθετο σημείο παρέμβασης, αυτό της εκκρίσεως της ανάγκης για ταξική ενότητα και ανεξαρτησία (πχ “δεν μας φταίνει οι εργαζόμενοι που έχουν αξιοπρεπή μισθό, οι άνεργοι ή οι ξένοι που ρίχνουν τα μεροκάματα, ο δημόσιος τομέας, κλπ αλλά αυτοί που...”). Να παλέψουμε δηλαδή ενάντια στο διαχωρισμό των εργαζομένων, πχ μεταξύ ημεδαπών και αλλοδαπών, μεταξύ εργαζόμενων στο δημόσιο και εργαζομένων στον ιδιωτικό τομέα, ειδικά αφού αναγνωρίζουμε ότι η κυβέρνηση παίζει αυτό το χαρτί το οποίο βρίσκει μάλιστα ερείσματα σε μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας. Το πρόταγμα της διεθνούς αλληλεγγύης μεταξύ των εργαζομένων και η ανάγκη συντονισμού (τουλάχιστον σε επίπεδο Ευρώπης) είναι ίσως πιο εύκολο (αλλά και επιτακτικό) να ζυμωθούν στον κόσμο αφού γίνεται όλο και πιο φανερό ότι αντιμετωπίζουν κοινά προβλήματα (ειδικά σε χώρες εντός της ΕΕ που είναι στο ΔΝΤ-Ιρλανδία, Πορτογαλία, Ελλάδα – ή απειλούνται με αυτό – Ισπανία).

Ο διαχωρισμός του κινήματος των «αγανακτισμένων» σε «πάνω» και «κάτω» πλατεία πατάει στις υπαρκτές αντιθέσεις και ταχύτητες των συμμετεχόντων. Για να επιτευχθεί η άρση αυτού του διαχωρισμού, το οποίο θα σημάνει και την επικράτηση μιας πιο προοδευτικής ηγεμονίας στο κίνημα, πρέπει το πιο συνειδητοποιημένο κομμάτι του κινήματος, αυτό της λαϊκής συνέλευσης, να εκφραστεί και να διεκδικήσει τον χώρο του και στο επάνω μέρος (συνθήματα, μοιράσματα, πηγαδάκια). Παράλληλα με αυτό, είναι σημαντική και η εξάπλωση των συνελευσιακών πρακτικών στις γειτονίες σε σύνδεση με το κέντρο που πρέπει αν παραμείνει η πλ. Συντάγματος. Τέτοια κύτταρα είναι δυνατόν να διατηρηθούν και μετά από το ενδεχόμενο ξεφουσκώματος του κινήματος των «αγανακτισμένων» ενώ επίσης ευνοούν την οργάνωση σε επίπεδο γειτονιάς αλλά εργασιακού χώρους.

Στο γενικότερο υπόβαθρο των άμεσων και μεταβατικών αιτημάτων που έχουμε αναδείξει το τελευταίο διάστημα, είναι σημαντικό να επιλέξουμε και να προτάξουμε άμεσα εκείνα που μπορούν να γίνουν πλατιά κατανοητά σήμερα και να οργανώσουν μια πρώτη, στοιχειώδως ενιαία κατεύθυνση για το κίνημα της πλατείας. Βασικά συνθήματα-αιχμές θα μπορούσαν να είναι:

- ανατροπή του μνημονίου, των μέτρων και της κυβέρνησης
- γενική απεργία διαρκείας - σταμάτημα της παραγωγής (απεργίες, κλείσιμο δρόμων, καταλήψεις κτιρίων)
- παύση πληρωμών (να μην πληρώσουμε τίποτα) / διαγραφή του χρέους

Αυτά τα αιτήματα θα τα παλέψουμε σε πλατιά ακροατήρια, υπάρχει πρόσφορο έδαφος αφού έχουν εδώ και καιρό ζυμωθεί και στον κόσμο.

Το ζήτημα της εξουσίας και ενός εναλλακτικού κοινωνικού και πολιτικού συστήματος δεν μπαίνει μόνο αντικειμενικά, αλλά και ως μαζική αγωνία. Να το εκλαϊκεύουμε, να εξηγήσουμε με απλά και όχι ξύλινα λόγια τα ουσιαστικά στοιχεία μια άλλης (κομμουνιστικής) κοινωνίας και μιας εξουσίας βασισμένης στις συνελεύσεις. Ακόμα κι αν αυτό που προέχει είναι να κατακτήσουμε μια νίκη που θα δώσει αυτοπεποίθηση στην εργατική τάξη και τους καταπιεσμένους για τη συνέχεια, δεν μπορούμε να αποφεύγουμε να απαντάμε στο “και μετά τι;”. Μπαίνει σαν ερώτημα στα πηγαδάκια και, χοντροειδώς, ακόμα και στις λαϊκές συνελεύσεις της Πλ. Συντάγματος. Δίπλα στο άμεσο βασικό καθήκον της κινητοποίησης για τα στοιχειώδη δικαιώματα, έχει μεγάλη σημασία να κερδίζουν ακροατήρια οι στοιχειώδεις επαναστατικές και κομμουνιστικές απόψεις.